ПАМЯТНЫЕ ДАТЫ

Есть даты особо значимые, волнующие, настраивающие на воспоминания давних незабываемых лет. Совсем скоро, 4 января 2014 года, белоцерковчане будут отмечать 70-летие освобождения города от фашистских захватчиков. Именно этому событию была посвящена очередная встреча в клубе «Ярославна» Академии пенсионеров.

Жанна Рудянская,
член клуба «Ярославна»

К нам в гости пришел ветеран военной службы, полковник в отставке Анатолий Антонович Осин. За спиной у кадрового офицера Курское суворовское военное училище, Киевское пехотное училище, Военная академия имени Фрунзе, Высшие академические курсы при Академии Генштаба ВС СССР, Киевский институт физкультуры. Обширна география его послужного списка: Украина – Белая Церковь, Дальний Восток, Африка, Северный Кавказ. Анатолий Антонович имеет много наград за 36-летнюю безупречную воинскую службу и верность присяге.

Анатолий Осин рассказывает об освобождении Белой Церкви

Изучив множество документальных материалов, Анатолий Антонович написал и издал брошюру «Ход боевых действий по освобождению города Белая Церковь от немецко-фашистских захватчиков (декабрь 1943 - январь 1944 годов)».

Представники клубу «Ярославна» (куратор Олег Пусков) уважно слухають розповідь гостя, щоб не пропустити жодної цікавої деталі

Подробным, последовательным и интересным был рассказ гостя о битве за освобождение Белой Церкви и прилегающих к ней территорий. На представленной в большом формате карте схематически отображен весь ход боевых действий.

Всего 90 километров отделяют Белую Церковь от Киева, освобожденного 6 ноября 1943 года, но целых два месяца ратного подвига, героизма, мужества, самоотверженности наших воинов понадобилось, чтобы очистить город от фашистов. Ведь враг пытался любой ценой снова овладеть столицей Украины и сосредоточил в районе Белой Церкви мощные военные формирования, оказывая жестокое сопротивление нашим войскам.

Белую Церковь освобождал 501-й стрелковый корпус 40-й армии I Украинского фронта. В битве за город участвовала отдельная пехотная бригада чехословаков. В рядах освободителей Белой Церкви сражались представители разных национальностей. Многие из них навечно почили в нашей земле.

902 дня Белая Церковь была оккупирована немцами. Живы еще старожилы города – очевидцы бесчинств фашистов, которые расстреливали мирных жителей, детей и стариков, людей, отказавшихся работать на врага, советских военнопленных. Город лежал в руинах…

В честь освобождения Белой Церкви Москва салютовала 12 артиллерийскими залпами из 124 орудий. А ведь салюты в Москве звучали преимущественно по случаю освобождения столиц союзных республик, больших стратегических центров и областных городов. Понятно, насколько важным этапом для дальнейшего продвижения советских войск было освобождение Белой Церкви.

Анатолий Антонович ответил на вопросы присутствовавших, а потом читал свои замечательные стихи о воинской доблести, неувядающей памяти, о солдатской службе, о жизни, о маме, о любви. Каждое стихотворение было встречено дружными аплодисментами. В адрес гостя звучали слова благодарности от куратора клуба «Ярославна» Олега Владимировича Пускова и слушателей. Были конечно цветы и подарок. Аплодировали стоя. Академисты проводили желанного гостя.

Встреча прошла в теплой, сердечной обстановке. Она показала, как дорога людям память о военном лихолетье, как важно сделать все, чтобы в сердцах грядущих поколений не погас огонь памяти о той страшной войне, о великом подвиге народа, о безвременно безвинно павших. А это, прежде всего, должны сделать мы, ныне живущие фронтовики и труженики тыла, ковавшие Победу, а также люди, имеющие в государстве особенный статус - дети войны. Кто же, если не мы?!

Олег Пусков вручает цветы ветерану

ФІЛЬМ «СТАЛІНГРАД»

Велика група, майже 50 осіб, членів клубу «Водограй» у кінотеатрі ім. О.Довженка переглянула фільм талановитого кінорежисера Федора Бондарчука «Сталінград».

Валентина Котенко,
координатор клубу «Водограй»

Фільм вражає своєю достовірністю, виразністю зйомки різних воєнних епізодів, талановитою грою акторів.

Режисер ніби попереджає: війна – це найстрашніше лихо для кожного, хто бере в ній участь.

Але на війні все вирішує людина. Якщо вона патріот, знає, що захищає рідну землю, родину, то всі її зусилля спрямовані на знищення ворога, інакше ніяк не можна. Страшна «робота» на війні: щохвилини хтось гине, але піднімаються інші, йдуть на передову, не шкодують свого життя, допомагають один одному, вірять у перемогу.

Було страшно, моторошно дивитися деякі епізоди фільму, серце стискалося від болю, лилися сльози, адже гинуло багато воїнів і мирного населення.

Але ми знаємо з історії про Сталінград, про Сталінградську битву як одну з найбільших у Другій світовій війні. В результаті Сталінградської битви радянські збройні сили вирвали у німецько-фашистських військ стратегічну ініціативу й утримували її до кінця війни.

Фільм «Сталінград» показує, що перемога над фашизмом була закономірною, незважаючи на загибель багатьох воїнів-героїв, радянські війська здобули цю жадану перемогу, омиту кров'ю. Тому ми шануємо всіх, хто навічно залишився лежати на полях боїв Великої Вітчизняної війни. Фільм «Сталінград»– це їм гімн, їхній мужності, хоробрості, доблесті, геройству. Вічна їм слава! Спасибі за наше мирне голубе небо і яскраве сонце.

В. Кузьменко,
член клубу «Водограй»

У залі кінотеатру ім. О. Довженка

Для людей поважного віку ця стрічка нагадала жахи далекого минулого, великої бійні між державами, де основну участь брали звичайні люди: солдати, жінки, діти, підлітки.

А підростаюче покоління, думаю, порівнювало це з сьогоднішніми американськими бойовиками.

Як на мене, то фільм не відобразив патріотизму, почуття відданості й гордості за державу, а суцільне місиво, вибухи бомб, спецефекти тощо, без яскраво вираженого людського фактору, як, наприклад, у фільмі «Молода гвардія», діючі особи не викликали жалю й душевного болю.

Після закінчення фільму – відчуття втоми й незадоволеності. Це моє враження…

Марія К.,
член клубу «Водограй»

Чудовий фільм, міцний, видовищний. Війна йшла цілих чотири роки. Федір Бондарчук показав, що війна - це не лише кровопролитні битви на полях боїв, війна - це цілком екстремальне життя на окупованих ворогом територіях. У цьому фільмі показані, далеко не всі речі, на які був здатний фашизм. Особисто мене зачепила сцена страти жінки з дитиною. Люди згорали живцем, перетворювалися на криваве місиво в таборах смерті.

Сучасному поколінню головне – спецефекти, бійня. Для них неможливо повірити в героїв, але вони з легкістю вірять у бруд… Кому, що ближче…

Члени клубу «Водограй», їхній куратор В'ячеслав Веред - після перегляду непростого для сприйняття фільму про війну